



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **N. M. S.**, st. př. V., bytem v ČR P. 4, J. 2013, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. července 2011, č. j. MV-5015-5/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 5. 2010, č. j. CPPH-106418/CI-2009-60, ve věci žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny.

Žalobce tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a v hrubém rozporu s právními předpisy. Konkrétně s § 2 odst. 1, 2, 3, § 3, § 68 odst. 3 a § 77 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Namítal, že je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesystematické, nepřehledné a vnitřně rozporné. Lze z něj dovodit, že žádosti žalobce nebylo vyhověno z důvodu jeho předchozího odsouzení v řízení před Krajským soudem v Ostravě. K tomu žalobce poukázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kdy uvedené jednání správní orgán I. stupně podřadil pod zákonný důvod dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále je „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pak doplnil, že žádost žalobce byla zamítnuta proto, že žalobce není trestně zachovalý. K případnému zásahu do soukromého či rodinného života žalobce žalovaný konstatoval, že žalobce si stav, ve kterém se ocitl, přivodil svým vlastním jednáním, proto musel předvídat vznik pro sebe nepříznivých následků. K postavení manželky a nezletilých dětí žalobce žalovaný uvedl, že tito mohou i nadále pobývat na území České republiky.

Žalobce dále poukazoval na nepřezkoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný své úvahy nerozvedl, pouze konstatoval, že převážil veřejný zájem státu nad zájmem na ochranu rodinných vztahů.

Ve třetí žalobní námitce tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s Evropskou úmluvou o základních lidských právech a svobodách a zejména Úmluvou o právech dítěte. Zdůraznil, že jeho rodina má veškeré osobní, sociální a pracovní vazby vytvořeny v České republice, neboť manželka a dvě nezletilé děti zde mají povolen trvalý pobyt. Konstatoval, že se obě jeho nezletilé děti narodily na území České republiky a jejich nucený návrat do domovské země by pro ně byl brutálním zásahem do jejich soukromého a rodinného života. Stejně nepřiměřený zásah by nastal i v případě dlouhodobého odloučení nezletilých dětí od svého otce - žalobce. Vytýkal žalovanému, že se nezabýval zájmy nezletilých dětí, přestože tato povinnost vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu a z Úmluvy o právech dítěte, a nedbal ani ust. § 56 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Čtvrtou žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Uvedl, že žalovaný neprovedl žádný důkaz, ani jakékoliv jiné šetření a dokonce nehodnotil ani listinné důkazy, které žalobce do spisu založil. Nevypořádal se s návrhem žalobce na provedení místních šetření či ústního jednání. Přitom provedení místního šetření navrhoval již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně a jeho neprovedení uplatnil jako odvolací námitku. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Nerozhodl tak na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci dle § 3 správního řádu. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a to rozhodnutí č. j. 4As 34/2009-63 a č. j. 7Afs 212/2006-74.

Žalobce žádal, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Zdůraznil, že bylo vydáno na základě náležitě zjištěného skutkového stavu a v souladu s platnými právními normami České republiky a rovněž tak s Listinou základních práv a svobod, Všeobecnou deklarací lidských práv a Evropskou úmluvou o lidských právech.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání zástupce žalobce setrval na svém stanovisku. Zdůraznil, že správní orgány v dané věci nejednaly v souladu se zásadou zájmu na sloučení rodiny.

Žalovaný se z účasti na ústním jednání podáním ze dne 14. října 2014 omluvil a souhlasil, aby soud ve věci jednal v jeho nepřítomnosti.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového

a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.

Dle § 46 odst. 3 téhož zákona pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), h) a i), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.

Dle § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Dle § 174 odst. 1 písm. a) téhož zákona za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Dle § 2 odst. 1, 2, 3 správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (2) Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. (3) Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Dle § 3 téhož zákona nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle § 51 odst. 3 téhož zákona je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Dle § 68 odst. 3 téhož zákona v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Dle § 77 odst. 2 téhož zákona nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Dle čl. 10 bod 2. sdělení č. 104/1991 Sb., o Úmluvě o právech dítěte dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Za tímto účelem a v souladu se svým závazkem podle čl. 9 odst. 1 státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoliv zemi, i svou vlastní, a vstoupit do své vlastní země. Právo opustit kteroukoli zemi podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon a která jsou nutná pro

ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky nebo práv a svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznanými v této úmluvě.

Dle čl. 8 bod 2. sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Soud o věci uvážil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda se žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, dopustil žalobcem tvrzených procesních vad a nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro chybějící posouzení jeho dopadu na zájmy nezletilých dětí žalobce.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce dne 21. 7. 2009 podal ke správnímu orgánu I. stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželkou P. T. T. V. a nezletilými dětmi (dále je „žádost“). Manželka žalobce a jeho děti mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně z výpisu evidence Rejstříku trestů ze dne 3. 11. 2009 zjistil, že žalobce má záznam o spáchaném trestném činu na základě rozsudku Krajského soudu Ostrava sp.zn. 37 T 3/2005 ze dne 9. 8. 2006, podle kterého byl žalobce podle § 187 odst. 1, 2a, 3a trestního zákona a § 9 odst. 2 trestního zákona odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně s výměrou 8 let a 6 měsíců. Rozhodnutím Okresního soudu v Šumperku ze dne 26. 3. 2009, č. j. 1PP 25/2008 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu se zkušební dobou do 31. 3. 2016. Rovněž mu byl uložen trest propadnutí věci. Správní orgán I. stupně na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že žalobce není podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců trestně zachovalou osobou, čímž byl naplněn zákonný důvod pro neudělení požadovaného povolení žalobci. Jakmile byla zjištěna skutečnost, která znemožnila žádosti žalobce vyhovět, neprováděl již správní orgán I. stupně další dokazování a rozhodnutím ze dne 13. května 2010, č. j. CPPH-106418/CI-2009-60 žalobci neudělil povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. V odůvodnění vysvětlil, že postupoval v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu, jelikož z výpisu z Rejstříku trestů zjistil skutečnost, která znemožňuje žádosti žalobce vyhovět. Uvedl, že návrh žalobce na provedení důkazu místním šetřením, případně vyjádřením orgánů péče o dítě považoval za nadbytečný, když z výpisu z Rejstříku trestů bylo zjištěno, že se žalobce dopustil závažného úmyslného trestného činu spadajícího do kategorie trestných činů obecně nebezpečných. Neshledal záruku, že po dobu podmíněného propuštění z výkonu trestu nedojde ze strany žalobce k protizákonnému jednání, narušení veřejného pořádku či ohrožení zájmu státu. V rámci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele odkázal na článek 8 body 1. a 2. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a konstatoval, že byť má žalobce na území České republiky rodinné vazby, těmito vazbami nelze omluvit jeho předchozí hrubé protiprávní jednání, za které byl odsouzen. Žalobce si za této situace musel být vědom toho, že povolení k dlouhodobému pobytu mu uděleno nebude a jeho rodinné i společenské vazby se tak budou muset realizovat mimo území státu České republiky. Vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce dospěl správní orgán I. stupně k názoru, že v dané věci převážil veřejný zájem státu nad zájmem na ochranu rodinných vztahů žalobce. Měl za to, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu žalobci za účelem sloučení rodiny nebude nepřiměřeným zásahem a ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky právě ve

světle vysoce společensky nebezpečného jednání žalobce, kterého se dopustil úmyslným trestným činem.

O odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 1. 6. 2010, v doplněném znění ze dne 11. 11. 2010), rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky i mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. Námitku nepřiměřenosti zásahu předchozího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce odmítl s tím, že žalobce porušil právní normy České republiky vlastním úmyslným jednáním. Žalobcovo spáchání trestného činu představuje skutečné, aktuální a dostatečné ohrožení zájmů společnosti, především zájmu veřejného. Žalobce si musel být vědom důsledků, které pro něj budou vyplývat z jeho trestné činnosti. Žalobcova manželka a nezletilé děti mají povolen trvalý pobyt na území České republiky a mohou tak i nadále pobývat na území České republiky bez omezení. Poukázal na řádně zjištěný skutkový stav ve věci, neboť správní orgán I. stupně správně z výpisu z Rejstříku trestů zjistil skutečnosti, týkající se pravomocného odsouzení za spáchání trestného činu ze strany žalobce a dospěl k závěru, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti a nemůže mu být uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Již toto zjištění postačovalo a opravňovalo správní orgán I. stupně k vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaný rovněž poukázal na řádné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zdůraznil, že práva uvedená v Listině základních práv a svobod ani ústavně zaručená práva cizinců na území České republiky nezakládají nárok cizince na pobyt na území České republiky. Vždy je věcí suverénního státu za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. V daném případě žalobce vlastním úmyslným jednáním porušil právní normy České republiky. Tím se zbavil možnosti pobývat na území České republiky na základě povolení k pobytu v souladu s platnými právními normami České republiky i mezinárodních smluv. Žalovaný konstatoval, že do výkonu práva respektování soukromého a rodinného života je oprávněn správní orgán zasahovat, když je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojů a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Mezinárodní závazky, které jsou obsaženy v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jsou v českém vnitrostátním právním řádu promítnuty právě v zákoně o pobytu cizinců, kterým se správní orgán I. stupně při svém rozhodování řídil. Upozornil, že nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života se posuzuje podle toho, zda příslušným rozhodnutím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. V daném případě jednoznačně převýšil zájem na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku nad zájmem žalobce na ochranu soukromého a rodinného života.

Soud vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné.

Předně žalobce namítal, že jsou obě správní rozhodnutí v hrubém rozporu s ust. § 2 odst. 1, 2, 3, § 3, § 68 odst. 3 a § 77 odst. 2 správního řádu. Z obecného výčtu zákonných ustanovení soud dovodil, že žalobce poukazoval na porušení základních zásad správního řízení, aniž by však porušení namítaných ustanovení zákona blíže specifikoval. Soud proto taktéž v obecné rovině uvádí, že v dané věci neshledal ze strany správních orgánů porušení základních zásad správního řízení ani tvrzenou nicotnost jejich rozhodnutí. K obecně formulované námitce odkazem na § 77 odst. 2 správního řádu, tj. námitce nicotnosti správního rozhodnutí, soud pro úplnost poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. 7 As 100/2010-65, podle kterého : „*nicotnost (někdy též označována jako nulita, pakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt... představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady nelze vůbec za veřejně mocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky... Právní úprava nevypočítává důvody nicotnosti aktu a ponechává právní teorii a soudní praxi, aby samy vymezily okruh případů, kdy vady aktu dosahují takové míry, že již o aktu vůbec nelze hovořit. Judikatura Vrchního soudu v Praze považuje za důvody nicotnosti aktu např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod. Stejný význam pak má i nedostatek podkladů k vydání aktu, např. uložení povinnosti podle již zrušeného právního předpisu...“*

V souzené věci soud popsané vady rozhodnutí správních orgánů neshledal a připomíná, že sám žalobce v žalobě formuloval důvod, pro který byla jeho žádost zamítnuta. Z toho je zřejmé, že pro něj byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dostatečně srozumitelná.

První konkrétní žalobní námitka spočívala v tvrzení, že je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesystematické, nepřehledné a vnitřně rozporné. Soud však takový nedostatek odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí neshledal. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byl jeho záznam v rejstříku trestů, podle kterého byl pravomocně odsouzen podle § 187 odst.1, odst. 2 písm.a), odst. 3 písm.a) trestního zákona za nedovolenou výrobu a držení omamných a psychotropních látek a jedů k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 8 let a 6 měsíců, se zařazením výkonu trestu se zvýšenou ostrahou, tedy za spáchání trestného činu velmi závažného a vysoce společensky nebezpečného. Správní orgány tak právem dospěly k závěru, že žalobce není trestně zachovalým ve smyslu ustanovení § 174 zákona o pobytu cizinců a proto mu nelze podle § 43 odst. 6 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců udělit povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jednoznačné, určité a srozumitelné a je tak v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud považuje za lichou i námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pro nerozvedení úvahy, proč převážil veřejný zájem státu nad zájmem na ochranu rodinných vztahů.

Soud plně přisvědčuje stanovisku žalovaného, že spáchání trestného činu cizincem na území České republiky představuje skutečné, aktuální a dostatečné ohrožení zájmů společnosti a to především zájmu veřejného, neboť není ve veřejném zájmu, aby se na jejím území zdržovali cizinci, kteří se dopouštějí porušování platných právních norem. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá právo cizince na pobyt na území České republiky. Pravomocné odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin představuje byť jen potencionální hrozbu pro společnost a je důležitější a závažnější, než jeho individuální právo na ochranu rodinného života žalobce. Napadeným rozhodnutím nedošlo k omezení práv nezletilých dětí žalobce stýkat se s ním, neboť za ním mohou jezdit bez omezení na území země jeho původu a záleží pouze na nich, zda se bude jejich styk uskutečňovat. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy v souladu s čl. 10 bod.2 Úmluvy o právech dítěte. Nelze rovněž přehlédnout, že stav, ve kterém se žalobce ocitl, si přivodil vlastním jednáním. Soud ve shodě

se správními orgány trvá na tom, že měl žalobce neblahé důsledky svého jednání předvídat a předejít mu. Námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí proto není důvodná. Rozhodnutí je v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jeho výroku koresponduje odůvodnění, které obsahuje náležité právní závěry, jež vyplývají z rozhodných skutkových okolností, skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti (§§ 2, 3, 51 odst. 3 správního řádu). Rozhodnutí nevybočilo z mezí a z hledisek stanovených zákonem, je v souladu s logickým usuzováním a předpoklady daných úsudků byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud pro úplnost uvádí, že dotčená zákonná ustanovení stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 21/2008 – 101).

Soud v této souvislosti neshledal opodstatněnou ani námitku nesprávného právního posouzení věci ve vztahu k Evropské Úmluvě o základních lidských právech a svobodách a Úmluvě o právech dítěte. Nad rámec shora uvedeného doplňuje, že se žalovaný v rámci právního posouzení zabýval mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána a v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod uvážil, že je na základě skutkových zjištění (výpis z rejstříku trestů žalobce) dán důvod zásahu do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce. Soud sdílí právní názor správních orgánů obou stupňů, že žalobce se dopustil závažného jednání, které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. Podle zmíněného článku 8 je státní orgán oprávněn zasahovat do práva na respektování rodinného a soukromého života v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, v taxativně stanovených zájmech. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 171/97, kde se uvádí: „*Pokud se týká článku 8 odst. 1, 2 Evropské Úmluvy, pak tento článek dává právo státnímu orgánu zasahovat do soukromého a rodinného života osoby pouze v případech, kdy je tato nutná ingerence v souladu se zákonem a rovněž v souladu se zájmy chráněných cílů, uvedených v úmluvě, tj. v zájmu veřejné bezpečnosti, ochrany zdraví a práv jiných*“ a rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 1410/14, podle kterého „*Smluvní strany Úmluvy mají v souladu se zavedenými principy mezinárodního práva a s ohledem na závazky vyplývající z Úmluvy, právo kontrolovat vstup, pobyt a vyhoštění cizinců na svém území. Neboť ani Listina základních práv a svobod, ani dotčená Úmluva nezaručují právo cizince vstoupit do určité země nebo v ní pobývat. Ani právo na respektování soukromého a rodinného života není absolutní. Obecná klauzule veřejného pořádku, zakotvena především v článku 8 odst. 2 Úmluvy, vměšování orgánů veřejné moci umožňuje; to musí však být ospravedlněno obzvlášť závažnými potřebami, aby k přiměřené ke sledovanému legitimnímu cíli. Evropský soud pro lidská práva se k pojmu „rodinný život“ vyjádřil v řadě svých rozhodnutí (viz. např. *znamenskaja proti Rusku*, 2005, dostupné v časopise soudní judikatura – přehled rozsudků ESLP, č. 4/2005). Uvedl, že pojem „rodinný život“ v článku 8 Úmluvy předpokládá existenci „rodinných vazeb“ mezi partnery, ať již manželských či nemanželských; dítě partnerům narozené je ipso iure součástí tohoto partnerského vztahu od okamžiku svého narození a již touto skutečností*“.

Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, byla citovaná mezinárodní úprava, jakož i judikatura Ústavního soudu, správními orgány v projednávané věci použita. Správní orgány vyšly z konkrétních skutkových okolností, analyzovaly dopady svých rozhodnutí na rodinný život žalobce a právem dospěly k závěru, že rodinný život žalobce nemůže být jejich postupem nepřiměřeně dotčen. Žalobce nemá ústavně zaručené právo na pobyt na území České republiky. Je plně v kompetenci suverénního státu za jakých podmínek připustí pobyt cizince na svém území a v případě žalobce ochrana veřejného zájmu převažuje nad ochranou jeho zájmů soukromých. Žalovaný zdůraznil, že žalobce svým vlastním,

úmyslným, protiprávním jednáním formou závažné trestné činnosti negativní důsledky svého jednání sám vyvolal, ačkoliv si jich musel být vědom. Také podle rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 108/97 ze dne 18. února 1999 : „za relevantní skutečnost v daném případě je třeba považovat to, že stěžovatel se odvolává na porušení svých ústavně zaručených práv v pozici, kterou musel v důsledku svého předcházejícího protiprávního jednání předpokládat. Ústavní stížnosti, dovolávající se ochrany ústavně zaručených práv s poukazem na stav, který stěžovatel sám svým jednáním přivodil a v důsledku svého jednání musel očekávat, tak nebylo možno vyhovět.“

Zásahy do práva na ochranu rodinného života právní předpisy v omezeném rozsahu a za zákonem, stanovených podmínek připouští. V případě kolize dvou základních práv nebo základního práva a veřejného zájmu se při rozhodování, kterému z nich má být dána přednost, postupuje podle zásady proporcionality (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 4/94). V posuzovaném případě došlo ke střetu práva na ochranu rodinného života žalobce a veřejného zájmu na ochraně společnosti. Přičemž veřejný zájem na tom, aby se v České republice nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslnou trestnou činnost, má přednost před právem cizince, jenž takový čin spáchal, na ochranu jeho rodinného života (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 21/2008 – 101).

Soud rovněž nemohl vejít na námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K tomu soud předně uvádí, že správní orgány nejsou ve správním řízení vázány návrhy účastníků na doplnění dokazování. Jsou povinny ve věci provést ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Není přitom na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak nestalo, resp. uvést jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobce navrhoval provést důkaz místním šetřením, vyjádřením příslušného orgánu péče o děti, potvrzením základní školy U Krčského lesa o docházce syna, lékařskou zprávou praktické lékařky, že obě děti jsou v její zdravotní péči a usnesením Okresního soudu v Šumperku o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu. S výjimkou posledního navrženého důkazu, který neměl vliv na posouzení, zda byl žalobce ke dni rozhodování správních orgánů trestně zachovalý či nikoliv, se jedná o návrhy důkazů, které měly prokázat existenci rodinného vztahu a rodinných vazeb žalobce na území České republiky. Správní orgány však nepopíraly existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky a za situace, kdy žalobce nebyl trestně zachovalý a nebylo tak možné jeho žádosti vyhovět, postupovaly správní orgány v souladu s ust. § 51 odst. 3 správního řádu, kdy s ohledem na hospodárnost a rychlost řízení zamítly provedení dalšího dokazování pro jeho nadbytečnost. Podle stanoviska soudu zjistily správní orgány skutkový stav tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí o žádosti žalobce (§§ 2, 3 správního řádu). Soud připouští, že se žalovaný dopustil procesní vady, neboť konkrétním způsobem neuvedl, proč nepovažuje postup správního orgánu I. stupně při dokazování za nezákonný. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že žalovaný plně přisvědčil procesnímu postupu, skutkovým zjištěním a právnímu posouzením správního orgánu I. Stupně a současně se nejedná o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud proto ani tuto žalobní námitka nepovažuje za důvodnou.

Lze tak uzavřít, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, mezinárodními závazky České republiky, respektovaly platnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, zabývaly se shromážděnými důkazy, vypořádaly se se všemi zjištěnými skutečnostmi a nedopustily se žalobcem tvrzených vad řízení, které by měly za následek

nezákonnost či věcnou nesprávnost jejich rozhodnutí a nezákonnosti posouzení věci samé, kterou žalobce rovněž namítal. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. nedůvodnou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. října 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková